

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 25 mei 2011 in zaak nr. 11/2093 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 september 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om afgifte van een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000, waaruit rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan blijkt, afgewezen.

Bij besluit van 13 januari 2011 heeft de minister voor Immigratie en Asiel het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 25 mei 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister voor Immigratie en Asiel, thans: minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 juni 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In de enige grief klaagt de minister primair dat de rechtbank door te overwegen dat de minister, gelet op de door de vreemdeling in beroep overgelegde verklaring van de hoofdbewoner van het adres uit de gemeentelijke basisadministratie (hierna: GBA), niet van het horen had mogen afzien, heeft miskend dat het aan de vreemdeling is om bij de aanvraag of in ieder geval zo spoedig mogelijk hierna de voor onderhavige procedure relevante stukken te overleggen en dat niet valt in te zien om welke reden de vreemdeling voormeld document niet eerder in de procedure had kunnen overleggen. De rechtbank heeft dit document ten onrechte in haar beoordeling van het besluit van 13 januari 2011 betrokken, aldus de minister.

2.2.1. De plicht om te horen is, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 23 augustus 2005 in zaak no. 200503055/1; AB 2005, 371), afhankelijk van hetgeen de vreemdeling in bezwaar heeft aangevoerd. De vreemdeling heeft in zijn bezwaarschrift niet het standpunt ingenomen dat sprake is van een duurzame en exclusieve relatie, maar heeft louter bezwaren aangevoerd tegen het onderdeel van het besluit van 22 september 2010, waarbij is overwogen dat de gestelde partner van de vreemdeling niet als gemeenschapsonderdaan kan worden aangemerkt. Gelet op hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd, bezien in het licht van het

besluit van 22 september 2010, bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat de minister de vreemdeling ten onrechte niet op zijn bezwaar heeft gehoord.

2.2.2. Zoals de Afdeling voorts eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 16 juni 2010 in zaak nr. 200903815/1/V1; www.raadvanstate.nl) staat geen rechtsregel eraan in de weg dat, binnen de door de wet en de goede procesorde begrensde mogelijkheden, bij de beoordeling van een beroep tegen een besluit gronden worden betrokken die na het nemen van dat besluit zijn aangevoerd en niet als zodanig in bezwaar naar voren zijn gebracht. Artikel 4:2, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), ingevolge welk artikel de aanvrager de gegevens en bescheiden verschaft die voor de beslissing op de aanvraag nodig zijn en waarover hij redelijkerwijs de beschikking kan krijgen, houdt een zodanige begrenzing in.

2.2.3. Gelet op artikel 4:2, tweede lid, van de Awb en in aanmerking genomen dat de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag er op is gewezen dat hij bewijsmiddelen dient te overleggen waaruit naar voren komt dat hij een duurzame relatie onderhoudt met de burger van de Unie, had een verklaring als voormeld reeds in de bestuurlijke fase kunnen en mitsdien moeten worden overgelegd. De rechtbank heeft dit document reeds daarom ten onrechte in haar beoordeling betrokken. De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. Het subsidiaire betoog van de minister in zijn grief behoeft geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 13 januari 2011 worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. In beroep betoogt de vreemdeling dat hij door de minister in de gelegenheid had moeten worden gesteld om de duurzaamheid van de relatie op andere wijze dan met een GBA-inschrijving aan te tonen.

2.4.1. In het besluit van 13 januari 2011 heeft de minister, voor zover thans van belang, ter motivering van zijn standpunt dat een duurzame relatie niet is aangetoond, anders dan de vreemdeling betoogt, niet volstaan met de overweging dat de vreemdeling en zijn partner nog geen zes maanden in de GBA zijn ingeschreven, maar heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat in bezwaar geen nieuwe bewijsstukken zijn overgelegd waaruit zou blijken dat de vreemdeling en zijn partner al vóór 21 juli 2010 (de datum van inschrijving in de GBA) samenwonen en een gemeenschappelijke huishouding voeren. Dit betoog faalt mitsdien.

2.5. Voorts betoogt de vreemdeling in beroep dat sprake is van excessief formalisme van de kant van de minister, aangezien de minister acht dagen voordat de vreemdeling zou hebben voldaan aan het vereiste van zes maanden inschrijving in de GBA, desondanks op het bezwaar van de vreemdeling heeft beslist.

2.5.1. Vooropgesteld wordt dat niet in geschil is dat de vreemdeling ten tijde van het nemen van het besluit op bezwaar van 13 januari 2011 niet met bewijsstukken heeft aangetoond dat hij voor de duur van tenminste zes maanden een gezamenlijke huishouding heeft gevoerd met zijn partner.

2.5.2. Van het gestelde excessief formalisme is geen sprake, aangezien geen rechtsregel de minister verplichtte om het nemen van zijn besluit op bezwaar te verdagen totdat aan de voorwaarden voor inwilliging van het verzoek van de vreemdeling was voldaan. Het betoog faalt evenzeer.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 25 mei 2011 in zaak nr. 11/2093;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H.G. Sevenster en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. S.I.M. Peute, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

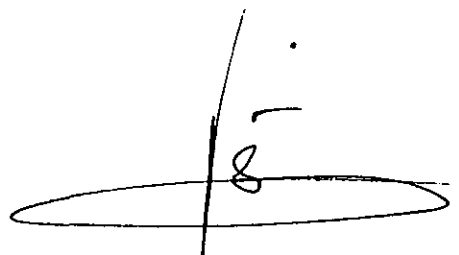
w.g. Peute
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 maart 2012

391.

Verzonden: 28 maart 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

Zaaknummers: AWB 11 / 2093 (beroep)
AWB 11 / 2094 (voorlopige voorziening)

**uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de
voorzieningenrechter van 25 mei 2011**

in de zaak van:

geboren op _____ van Pakistaanse nationaliteit,
eiser/verzoeker (verder: eiser),
gemachtigde: mr. S. Singh, advocaat te Hoofddorp,

tegen:

de minister voor Immigratie en Asiel, voorheen de minister van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. E. van der Weijden, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Eiser heeft op 20 augustus 2010 een aanvraag ingediend tot afgifte van een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw). Verweerder heeft deze aanvraag bij besluit van 22 september 2010 afgewezen. Bij besluit van 13 januari 2011 heeft verweerder het hiertegen door eiser gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Eiser heeft tegen dit besluit beroep ingesteld.
- 1.2 Eiser heeft gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Hij verzoekt verweerder te verbieden hem uit te zetten voordat de rechtbank op het beroep heeft beslist.
- 1.3 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 14 april 2011. Eiser en verweerder zijn vertegenwoordigd door hun gemachtigden.

2. Overwegingen

- 2.1 Eiser stelt een duurzame relatie te hebben met mevrouw _____ (referente) van Poolse nationaliteit.
- 2.2 Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en het bezwaar ongegrond verklaard. Verweerder heeft daarbij het volgende overwogen. Nog daargelaten of sprake is van een deugdelijk bewezen relatie, niet is aangetoond dat sprake is van een duurzame

relatie. Er is immers niet gebleken dat eiser en referente gedurende zes maanden in de Gemeentelijke Basis Administratie (GBA) staan ingeschreven op hetzelfde adres. Gebleken is dat eiser en referente vanaf 21 juli 2010 op hetzelfde (GBA)adres staan ingeschreven, derhalve nog geen zes maanden. Evenmin is op andere wijze aangetoond dat zij een duurzame relatie onderhouden.

- 2.3 Eiser voert aan dat hij in bezwaar ten onrechte niet is gehoord, hoewel hij daarom nadrukkelijk heeft verzocht.
- 2.4 Verweerder heeft afgezien van het horen van eiser (en referente). Verweerder stelt zich op het standpunt dat op grond van artikel 7:3 Algemene wet bestuursrecht (Awb) in deze zaak kon worden afgezien van het horen van eiser.
- 2.5 In artikel 7:2, eerste lid, Awb is bepaald dat voordat een bestuursorgaan op het bezwaar beslist, de belanghebbenden in de gelegenheid wordt gesteld te worden gehoord. Zoals ook door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) is overwogen (onder meer in de uitspraak van 4 december 2003, LJN:AO3049) vormt de hoorplicht, blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van de artikelen 7:2 en 7:3 Awb (TK 1988-1989, 21 221, nr. 3, p. 144-148) een essentieel onderdeel van de bezwaarschriftprocedure. Met betrekking tot het horen in bezwaar is het uitgangspunt de in artikel 7:2, eerste lid, Awb vervatte algemene regel dat er voor het bestuur een hoorplicht bestaat, behoudens de in artikel 7:3 Awb genoemde uitzondering. Ingevolge artikel 7:3, aanhef en onder b, Awb kan van het horen worden afgezien, indien er sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar. De vraag of er sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar als bedoeld in artikel 7:3, onder b, Awb moet worden beoordeeld aan de hand van de inhoud van het bezwaarschrift, in samenhang met hetgeen in eerste instantie door eiser is aangevoerd en met de motivering van het primaire besluit. Er is sprake van een kennelijk ongegrond bezwaar, wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie.
- 2.6 In dit geval is de rechtbank van oordeel dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat die situatie zich hier voordeed en is er redelijkerwijs twijfel mogelijk over de conclusie van verweerder dat het bezwaar kennelijk ongegrond is. Verweerder heeft in deze zaak niet op goede gronden kunnen afzien van het horen van eiser. Eiser heeft in beroep namelijk een verklaring overgelegd van de hoofdbewoner op het GBA-adres, waaruit blijkt dat eiser en referente al sinds mei 2010 daar samen een kamer huren. De stelling van verweerder dat deze verklaring, gelet op de ex-tunc toetsing, niet bij de beoordeling kan worden betrokken, volgt de rechtbank niet, omdat deze verklaring is overgelegd ter nadere onderbouwing van het eerder ingenomen standpunt van eiser, dat de duurzaamheid van de relatie kan worden bewezen (op andere wijze dan door middel van de inschrijving in het GBA). Eén en ander had op een hoorzitting aan de orde dienen te komen en kunnen worden verduidelijkt. Eiser heeft in de bezwaarfase ook nadrukkelijk verzocht om te worden gehoord. Door aan dit verzoek voorbij te gaan heeft verweerder eiser deze mogelijkheid ten onrechte onthouden.
- 2.7 Reeds gelet hierop zal het beroep gegrond worden verklaard en behoeft hetgeen overigens in beroep is aangevoerd geen bespreking.

-
- 2.8 De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren. Het bestreden besluit is in strijd met artikel 7:2 Awb.
- 2.9 De rechtbank zal het bestreden besluit vernietigen en verweerder opdragen een nieuw besluit te nemen.
- 2.10 De rechtbank zal met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die eiser heeft gemaakt. De kosten zijn op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht € 874,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1).
- 2.11 Met toepassing van artikel 8:74, eerste lid, Awb gelast de rechtbank dat verweerder het betaalde griffierecht moet vergoeden.

Verzoek om een voorlopige voorziening

- 2.12 Indien tegen een besluit beroep bij de rechtbank is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Awb op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
- 2.13 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, is aan het verzoek het belang komen te ontvallen, zodat dit reeds daarom niet voor toewijzing in aanmerking komt. De voorzieningenrechter zal het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.14 De voorzieningenrechter zal met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die eiser heeft gemaakt. De kosten zijn op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht € 437,- in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening (1 punt voor het verzoekschrift, wegingsfactor 1).
- 2.15 Met toepassing van artikel 8:82, vierde lid, Awb gelast de rechtbank dat verweerder het betaalde griffierecht moet vergoeden.

3. Beslissing

De rechtbank:

- 3.1 verklaart het beroep gegrond;
- 3.2 vernietigt het bestreden besluit;
- 3.3 draagt verweerder op binnen tien weken na de datum van verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op het bezwaarschrift;
- 3.4 veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt verweerder op € 874,- te betalen aan eiser in verband met het beroep;
- 3.5 draagt verweerder op € 152,- aan eiser te betalen als vergoeding voor het betaalde griffierecht, in verband met het beroep.

De voorzieningenrechter:

- 3.6 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- 3.7 veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt verweerder op € 437,- te betalen aan eiser in verband met het verzoek;
- 3.8 draagt verweerder op € 152,- aan eiser te betalen als vergoeding voor het betaalde griffierecht, in verband met het verzoek.

Deze uitspraak is gedaan door mr. S. Kleij, rechter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. S.S. de Groot, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 25 mei 2011.

De griffier is verhinderd te tekenen.

Afschrift verzonden op:

Coll:

25-05-2011

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze de hoofdzaak betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Van deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
22 JUN 2011	
ZAAKNR.	
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mr. B.M. Kristel,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Haarlem van 25
mei 2011, verzonden op 25 mei 2011
met kenmerk AWB 11/2093

Inzake:
met IND-kenmerk 0508.11.0270
aan te duiden als verweerder,
Gemachtigde: mr. S. Singh
advocaat te Hoofddorp (Marktplein 23, 2132 DA Hoofddorp)

Procesvertegenwoordiging
Rijswijk

Postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Contactpersoon:
mr. B.M. Kristel
Tel. 070- 7795324

1. Inleiding

1.1. De Minister voor Immigratie en Asiel komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem van 25 mei 2011, verzonden op 25 mei 2011, met kenmerk AWB 11/2093 (productie 1), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 13 januari 2011 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om binnen tien weken een nieuw besluit te nemen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld, alsmede heeft bepaald dat de Minister het griffierecht dient te vergoeden.

1.2. Waar hierna de Minister wordt genoemd, wordt daaronder in voorkomend geval mede begrepen eerdere bewindspersonen voor Vreemdelingenzaken.

2. Achtergronden

2.1. Verweerder heeft op 20 augustus 2010 een aanvraag ingediend tot afgifte van een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waaruit het rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan blijkt. Deze aanvraag heeft de Minister bij besluit van 22 september 2010 afgewezen. Bij besluit van 13 januari 2011 heeft de Minister het hiertegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

3 Standpunt van de Minister

3.1 De Minister is van oordeel dat het besluit van 13 januari 2011 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit ongegrond dienen te worden verklaard.

3.2 De Minister heeft één grief tegen de uitspraak.

Aangaande deze grief

3.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in de rechtsoverweging 2.6 op pagina 2 van de bestreden uitspraak:

"In dit geval is de rechtbank van oordeel dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat die situatie zich hier voordeed en is er redelijkerwijs twijfel mogelijk over de conclusie van verweerder dat het bezwaar kennelijk ongegrond is. Verweerder heeft in deze zaak niet op goede gronden kunnen afzien van het horen van eiser. Eiser heeft in beroep namelijk een verklaring overgelegd van de hoofdbewoner op het GBA-adres, waaruit blijkt dat eiser al sinds mei 2010 daar samen een kamer huren. De stelling van verweerder dat deze verklaring, gelet op de ex-tunc toetsing niet bij de beoordeling kan worden betrokken, volgt de rechtbank niet omdat deze verklaring is overgelegd ter nadere onderbouwing van het eerder ingenomen standpunt van eiser, dat de duurzaamheid van de relatie kan worden bewezen (op andere wijze dan door middel van de inschrijving in het GBA). Eén en ander had op een hoorzitting aan de orde dienen te komen en kunnen worden verduidelijkt. Eiser heeft in de bezwaarfase ook nadrukkelijk verzocht om te worden gehoord. Door aan dit verzoek voorbij te gaan heeft verweerder eiser deze mogelijkheid ten onrechte onthouden."

3.4. Op de hiervoor genoemde overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.7 tot en met 2.11 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hierna geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grief

4.1 Naar het oordeel van de minister heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat het overleggen van de verklaring van de hoofdbewoner op het GBA-adres aanleiding had moeten geven verweerder te horen op zitting voor een ambtelijke hoorcommissie. Immers, de rechtbank heeft hierbij miskend dat dit document eerst in de beroepsfase is overgelegd en dit reeds hierom niet tot schending van artikel 7:2 Awb heeft kunnen leiden. De minister verwijst voorts naar het besluit van 13 januari 2011 waarin voldoende is gemotiveerd om welke reden

de Minister heeft kunnen afzien van het horen van verweerder in de bezwaarfase. De rechtbank heeft voorts gelet op het ex-tunc karakter van onderhavige beroepsprocedure ten onrechte het overgelegde document in haar overwegingen betrokken. De Minister merkt hiertoe op dat niet valt in te zien om welke reden verweerder voornoemd document niet eerder had kunnen overleggen. De rechtbank heeft in de uitspraak miskend dat het aan verweerder is geweest om bij de aanvraag of in ieder geval zo spoedig mogelijk na de aanvraag de voor onderhavige procedure relevante stukken te overleggen.

- 4.2 De minister voert verder aan dat het overgelegd document ook inhoudelijk niet tot een ander oordeel kan leiden. Hierbij is het volgende van belang.

Ingevolge paragraaf B10/5 van de Vreemdelingencirculaire (hierna: de Vc) is de juridische band tussen de gemeenschapsonderdaan en het familie- of gezinslid bepalend voor het verblijfsrecht. Voor ongehuwde partners van de gemeenschapsonderdaan geldt dat, voordat wordt aangenomen dat rechten kunnen worden ontleend aan het gemeenschapsrecht, met deugdelijk bewijs zal moeten worden aangetoond dat sprake is van een duurzame relatie. Zoals voorts blijkt uit het beleid, zoals vermeld in paragraaf B10/1.7 van de Vc, wordt een duurzame relatie in ieder geval aangenomen indien met deugdelijk bewijs kan worden aangetoond dat de ongehuwde partner en de EU/EER-onderdaan of onderdaan van Zwitserland, die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, reeds gedurende een termijn van zes maanden een gezamenlijke huishouding voeren dan wel (recentelijk) hebben gevoerd of indien uit de relatie een kind is geboren.

- 4.3 Zoals blijkt uit het ter zake dienende beleid, voor zover thans relevant, wordt in gevallen als het onderhavige de samenwoningseis gesteld. Het stellen van deze eis is niet in strijd met de Richtlijn en getuigt evenmin van een (te) restrictieve uitleg. Juist daar waar een juridische band ontbreekt, zal enkel middels feitelijke omstandigheden kunnen blijken dat sprake is van een relatie. Samenwoning is een sterke aanwijzing voor het aanwezig zijn van een reële relatie en leent zich derhalve bij uitstek als toetsingscriterium.
- 4.4 Voorts dient de relatie duurzaam te zijn, hetgeen in het beleid is ingevuld middels de eis dat tenminste zes maanden sprake moet zijn geweest van samenwoning. Als bewijs om aan te tonen dat de ongehuwde partners in Nederland gedurende een termijn van zes maanden samenwonen of recentelijk hebben samengewoond wordt een inschrijving in de GBA op hetzelfde adres verlangd.
- 4.5 Daarnaast wordt een relatie tevens als duurzaam aangemerkt, indien uit de relatie een kind is geboren. Ander bewijs wordt behoudens bijzondere omstandigheden in de zin van 4:84 van de Awb niet geaccepteerd. Zulks om misbruik van het EU-recht te voorkomen. Zie in dit verband de Brief van de toenmalige Staatssecretaris aan de Voorzitter van de Tweede Kamer van 27 januari 2009, 19 637, nr. 1247, Wbv 2009/1 en de toelichting daarbij alsmede een brief van de SvJ aan de Voorzitter van de Tweede Kamer van 18 december 2009, 32175, nr. 6.

Zie:

- de brief van (destijds) de Staatssecretaris van Justitie aan de Voorzitter van de Tweede Kamer van 27 januari 2009, 19 637, nr. 1247, pagina 3, vijfde alinea
- de brief van (destijds) de Staatssecretaris van Justitie aan de Voorzitter van de Tweede kamer van 18 december 2009, 32175, 32175, nr. 6, pagina 5 onder punt 2.

- 4.6 De door de toenmalige Staatssecretaris gegeven invulling aan het criterium 'deugdelijke bewezen duurzame relatie' maakt het mogelijk om op basis van objectieve en inzichtelijke gegevens te toetsen of aan de voorwaarden is voldaan. De Minister stelt zich op het standpunt dat de door hem verlangde inschrijving in de GBA niet valt aan te merken als een onredelijke dan wel onmogelijke bewijslast. In Nederland wordt men immers hoe dan ook geacht zich in te schrijven in de GBA. Deze eis is, naar het oordeel van de Minister, evenmin in strijd met de Richtlijn. Inzake de eis van het samenwonen gedurende zes maanden wenst de Minister te verwijzen naar de richtsnoeren bij de Richtlijn. Hierin wordt nadrukkelijk gesteld dat nationale regelgeving een minimum aan de duur van een relatie als vereiste kan stellen. Voorts wenst de Minister te verwijzen naar artikel 35 van de Richtlijn, welk artikel de lidstaten

in staat stelt om de nodige maatregelen te nemen om misbruik van de Richtlijn tegen te gaan. De Minister meent dat in casu sprake is van evenredige maatregelen welke voldoen aan de procedurele waarborgen, zoals omschreven in de Richtlijn.

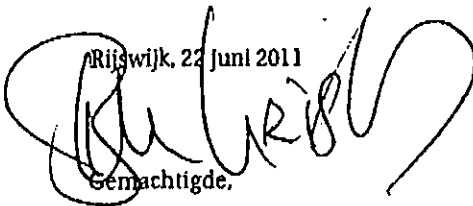
Zie:

- *Richtsnoeren van de Commissie inzake richtlijn 2004/38/EG*,
COM(2009) 313/4, p. 4 en 5.

- 4.7. Overigens wil de Minister niet onvermeld laten dat de Richtsnoeren van de Commissie de lidstaten niet binden. Zoals hiervoor reeds gesteld, kan de wijze waarop de Minister invulling geeft aan het criterium 'deugdelijk bewezen duurzame relatie' niet onredelijk worden geacht.
- 4.8. Bijzondere feiten en omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb welke met zich mede brengen dat van verweerder en zijn ongehuwde partner niet kon worden verlangd zich in te schrijven bij het GBA zijn niet gesteld en ook anderszins niet gebleken.
- 4.9. Gelet op deze in het beleid neergelegde voorwaarden, heeft de Minister rechtens juist vastgehouden aan de eis dat met een GBA inschrijving aangetoond moet zijn dat er sprake is van een duurzame relatie. Nu hieraan niet is voldaan heeft de Minister terecht geen verblijfsdocument in de zin van artikel 9 Vw afgegeven.

5 Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en verzoekt uw Afdeling daarvoor een nieuwe uitspraak in de plaats te stellen ter finale geschilbeslechting.

Rijswijk, 22 juni 2011

Gemachtigde,

mr. B.M. Kristel, gemachtigde

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120, 2500 GC Den Haag
telefoon 070-7795324
telefax 070-7795506